

tye ofte Folk, naar det kniber for dem. Jeg kan saaledes ogsaa forstikke, at der er kommet Folk til mig, som have bedet mig om at hjælpe dem med Laan, og jeg har da havt Leilighed til at erfare, hvorledes det gaaer til. Jeg har seet Mand komme til mig og sige: „Vi have udstedt en Obligation mod Pant i vort lille Hus for 200 Rd.; men da vi udstedte Panteobligationen, fik vi kun 170 Rd. Nu kommer Panthaveren efter et Par Aars Forløb og opstiger disse 200 Rd. og siger: „Ja, De kan gjerne beholde Pengene; men saa skal De udstede mig en ny Obligation paa 250 Rd.“ Naar nu disse Mand ikke tyede til hjælpsomme Menneſter, saa maatte de sikkert gaae den visse Undergang imøde. Jeg spørger nu: vilde disse Menneſter ikke være endnu bedre tjente med, naar Rentefoden var 5, ja endog 5½ pCt., for at kunne faae Penge i deres Eiendomme, istedetfor at skulle nødsages til at falde i saadanne Folks Hænder, som jeg her har omtalt. Jeg troer, at naar Rentefoden aldeles blev frigiven, saa vil dette blive Tilfældet; thi mange Capitalister, som nu ikke ville besfatte sig med Udsaan af saadanne smaa Summer i saadanne smaa Eiendomme til 4 pCt., ville gjøre det, naar de kunne faae en højere Rente, fordi de ville sige: saa have vi dog Noget for vor Leilighed. Det er vistnok beklægeligt, at den fattige Mand altid skal komme til at betale Eligt dyrere; men desværre er dette nu engang Tilfældet i Verden, og det

vil neppe kunne blive anderledes; thi det ligger engang i Tingenes Natur. Naar der kjøbes store Quantiteter af en Ting, saa er Prisen jo altid forholdsvis billigere, end naar der kjøbes mindre Quantiteter. Det ligger deri, at den, som har store Omſætninger, forholdsvis kan lade sig nøie med mindre Fortjeneste end den, der kun har en mindre Omſætning, og derfor vil desværre ogsaa altid den fattige Mand forholdsvis komme til at betale dyrere end den rige. Men jeg troer, som sagt, at man hjælper ham ved at frigive Rentefoden ogsaa for Laan i faste Eiendomme.

Jeg har nu fremsført, hvad jeg troer, der kan tale for Frigivelsen af Rentefoden i Almindelighed. Personlig har jeg ikke nogenſomhelst Interesſe i denne Sag; men jeg har anseet det for min Pligt, navnlig i de mindre Landeieendomsbesidderes Navn, at fremkomme med den Udtalelse, jeg har tilladt mig; og det skulde glæde mig, om den maatte finde saa megen Understøttelse i Thinget, at jeg ved Sagens 3die Behandling kunde finde mig foranlediget til at fremkomme med et Ændringsforslag i den af mig antydede Retning, og navnlig vilde det glæde mig, om den ærede Indenrigsminister kunde bevæges til at udtale sig saaledes, at man ved at fremkomme med et saadant Forslag ikke vilde støde paa nogen Hindring fra Ministerriets Side.